

PAPIRU

—Vol que n'hi fassi mitja?
—No, no; pòsimela tota.

Gran éxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapecis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tira de colom automàtica y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passellg, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada día, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert día y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock thea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Passells, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja
Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN EDEN CONCERT

== MUISCH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta día y nit
Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27 (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el més gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit, essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a càrreg de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Concert tarde y nit.

El més alegre y bulliciós de tots els concerts; es l'únic que cura el mal humor y la migranya.

En la present setmana una gran novetat; fixeuse amb el divendres

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

El mellor y més gran per l'estiu

Grandiosa temporada de SPECTACLE VARIÉ

Espontànies ovacions a la reina de la dicció, la vedette del día

NITTA-JO

Gran éxit de la canzonetista a transformació

ROSITA GUILLOT

Se prepara un sensacional aconteixement.

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàl·lic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelayo, 33
Hores de 5 à 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptas. 2
ESTRANGER 3
Page anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's torna els originals.

PAPITU

Jocs Florals de PAPITU

FLOR NATURAL

Tendres amors

LEMA: *Poesia vera*

Si n'era un pastor,
si una pastorella;
si ell semblava un xai,
si ella una anyelleta.

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

Si ell me la encontrá
sota una figuera;
si allí li va dir
ben a cau d'orella.

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

—Pastora del cor,
dolsa pastorella;
si'm vols per marit
estic per meréixer.

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

Ma masía riu
prop d'una verneda,
y a l'olla m'hi bull
bona piloteta.

Ay, ay, larilól!
Ay, ay, larileta!

—Pastorell, pastor
—diu la pastorella,—
ting dos formatgets
que fan goig de veure.

Ay, ay, larilól!
Ay, ay, larileta!

Vina ben aprop
sota la figuera;
si no vols venir,
ves a fer punyefies!

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

—No hi vull anar pas,
dolsa pastoreta;
dom el formatgets
y pren la lleteta.

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

Pastora y pastor,
pastó y pastorella,
si ell mira l'herbey,
ella les estrelles...

Ay, ay, larilól
Ay, ay, larileta!

A. BUSQUETS Y PUNSEM.

—Decididament, una casa de cotilles se sembla molt a una casa de barrets.

Literatura escullida

(De La Vanguardia)

«SAN JULIÁN DE VILATORTA.—Es este un paraíso que hace patente la dicha de vivir. Altura bastante, temperatura deliciosa, arbolado espléndido y horizonte amplio, dan á esta meseta, pegada á las salvajes Guillerías, todo cuanto precisa para que sea una estación de verano incomparable. Porque tampoco falta el agua sino que es este el más rico elemento de la comarca. Un pozo artesiano natural y secular sube cada hora á suficiente altura 27.000 litros de un agua buenísima que nace á 14.º

La gente del pueblo es buena y servicial y la proximidad de Vich facilita al veraneante cuanto pueda apeteecer. En este momento viven aquí muy á gusto las familias del doctor Bofill, Dionisio Baixeras, Dachs, Uriach, Subirana, doctor Guerra, Murillo, Valls, Mitjans, Magda, Balcells, Llobet, Subirachs, Bagué, Quifones, Font de Boter, Miró, Vázquez, Targa, Bonell, Bartomeu, Iglesias, Orús, Martín, Pou y otras muchas.

—En el teatrillo de la Colonia se representó hace pocos días la zarzuela *Los bandoleros*, que cantaron muchachos del pueblo. La orquesta la formaban también elementos de la población. Dirigió la obra el doctor Anglada, médico del pueblo y músico distinguido, que llevado de su entusiasmo enseñó solfeo y manejo instrumental á cuantos quieren aprender, en la academia gratuita que tiene en su casa. La colonia quedó muy satisfecha de esta representación que aún coleó al día siguiente con un champaña de honor, en el que vimos á las señoritas Carmen Bofill, Asunción Guerra, Teresita Iglesias, Josefina Orús, Montserrat Baixeras, Julia de Font, Manolita Martín, Paquita Pou, Elvira Bartomeu, Rosita y Mercedes Subirachs, Carmen Baixeras y á los jóvenes Valentín Vía, Andrés y Emilio Iglesias, Miguel Font, Juan Anglada, José Bofill, José y Ramón Baixeras, Juan Bonell, José Pou y Juan Targa.

Se bailaron sardanas en la plazoleta y luego otras danzas en el salón de la colonia. Y así va pasándose la temporada, en la que abundan las excursiones. Ahora se preparan algunas meriendas colectivas á lugares distantes y pintorescos.

El celosísimo cura-párroco doctor don José Roca, aprovechando lo numeroso de la colonia, va á pedirle que abra una suscripción para pintar la iglesia parroquial, bien necesitada de esta obra de embellecimiento. Y el buen párroco logrará su objeto como lo alcanzó años hace, levantando de pie, y por igual procedimiento, la preciosa capilla del Santísimo.

Es éste pueblo feliz. Tiene un buen párroco, un buen alcalde y un médico artista, que enseña gratis el piano y los instrumentos de orquesta. Y además, tiene este año una cosecha abundosa. Es pues la hora oportuna de embellecer la casa de Dios.»

Traducció de "L'amant tímit"

de Hegesippe Moreau.

Devant d'una dona hermosa
jo era a setze anys molt poruc;
el cor me batia amb forsa,
se m'entelaven els ulls;
y dintre de mi jo'm deia
com fent un prec fervorós:
—Oh, Deu meu, deume una dona,
res més qu'una dona... o dos!

Un bon día una bellesa
va dirme tot bromejant:
—Dins del cor tens una pena
y vull curar-lo teu mal.
Digam lo que't cal per treure't
aquest aire neguitós.
—Res més qu'un petó, senyora;
res més qu'un petó... o dos!

Dit aixó, mes mans va pendre,
va acostarles al seu pit,
y un no sé qué vaig trovarhi
que m'encenia'ls sentits.
Ont van tos llabis encesos
y tes mans de curiós?
—Ja que n'he pres un, senyora,
deixeume pendre'ls tots dos.

La coqueta, confiada,
jugá tant amb mon amor,
que al cap de poc temps plorava
quant comensí a riure jo.
Y sanglotant va cridar-me:
—Qué heu fet, l'amant temerós?
—Oh res: un infant, senyora;
res més qu'un infant... o dos.

L'invasió dels barbars

Els visigots, qui envahiren nostra península, es ven dividits en alans, vándalos y suevos. Els primers s'establiren a llevant, els segons al mitjà y els dertres al NO. o s'ia Galicia.

El catedratic d'Historia de Santiago, ho explica així:

—«En el reparto de los bárbaros por la Península

los vándalos se establecieron en Andalucía, los alanos en Valencia y Murcia, y a nosotros nos tocaron los nuevos.»

El restaurant del Ateneu

L'element jove del Ateneu Barcelonés està més que content amb l'inauguració del restaurant a la Casa, que serà servit pe'l Royal.

Era una reforma molt esperada per tothom, sobre tot pels corridors de la Casa, que també n'hi ha en aquell edifici, com ne diu el senyor servent.

Els primers dies serà un dit perquè hi dinaran tots els socis, fins els més desganats; però d'aquí uns quants mesos estem segurs que passarà lo que passa en els cafés concerts entre els concorrents de segona, que s'están al foyer fins que paren les taules y llavors fent el desentés s'aixequen y el més atrevit diu a els altres:

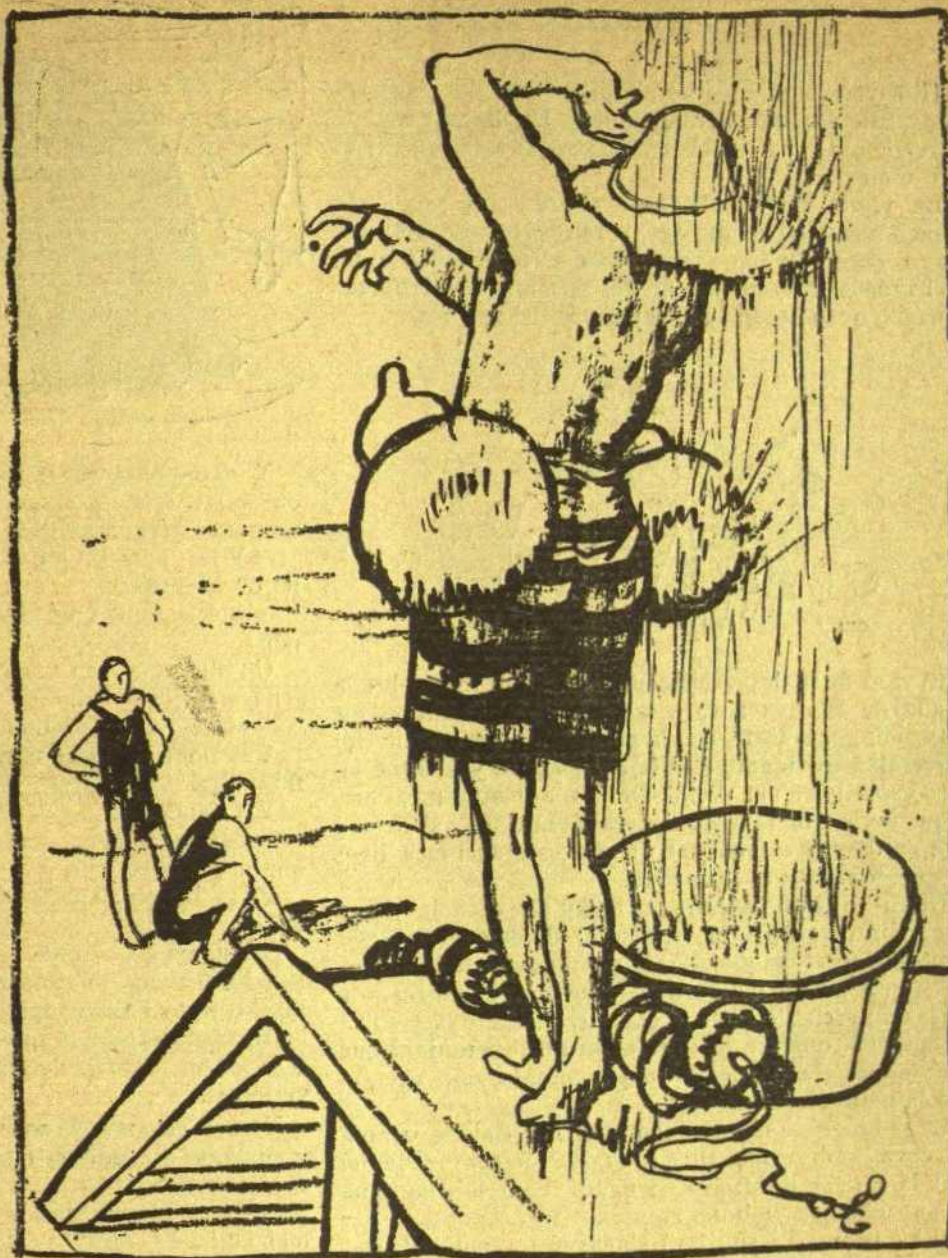
—Anémnosen, que si no hauríem de sopar.

Els darrers arribats

—En qué se sembla un malalt a un que tot li surt malament?

—En que traga quina...

—Qu'es calenta aquesta aigua! Es lo que diu aquella: quan vas despullat, res te refresca!

—Y uns jardineros a un poeta?

—En que se van por las ramas.

—Qué inventó el rey Bermudo el Gotoso?

—Pues el... vermouth-do con gotas.

—Quin es el sant que's queixa d'anar incómodo en la plataforma d'un tranvia?

—Sant... M'arrugat.

—Quin es el sant qu'ademés de ésser aviador s'en recorda del blat?

—San Juan... Arro-pajita...

Els cabells d'argent

Hi havia en una ciutat un matrimoni ple d'amor y carregat de fills, tots petits, tendres. Un dia un vent de malestruga va bufar sobre la casa que habitaven y el marit morí.

La viuda restá sola, casi pobre y a la vigilancia d'aquell reguitzell de mosses y bordegassos. Era una senyora encare de bon veure, sense arrugues y amb els cabells rossos com un fil d'or. Els primers cabells blancs li sortiren quan la mort del seu espós del seu cor.

El vent de la desgracia continuá bufant per sobre la teulada de la casa seva, y com més grans se feren els nois y noies, més fort. Així la pobre dona vegé a un fill lladre, al altre jugador, al tercer mandra y al últim vivint a espatlles d'una dona. De les noies no'n parlem. La que no feia de la vida, qu'era la mitjana, s'aficioná al aguardent, y tothom sab qu'aixó es el vici més lleig per una dona, y més si es jove.

No cal dir com passaria les nits y els dies la pobre mare. Els disgustos plovién sobre d'ella com sobre el carrer un ruixat d'agost. Avui era un deute del jugador que calia pagar; demá el lladre, que no trovant res fora de casa, exercia l'ofici en la calaixera maternal, y a l'altre la gran que no tornava a dormir o la mitjana que tenintne més al cap que als peus li contava una aventura de la petita.

La pobre mare plorava com una Magdalena o com una cova amb estalactites (qu'es lo que plora més del món), la cara se li tornava arrugada com un diari que s'ha dut un mes a la butxaca y els seus cabells a un per disgust (mireu si en sofriríeu) s'anaven tornant d'argent, deixantli el cap com una tofa de neu.

Arrivá un dia en el qual s'estroncá la font dels seus ulls; en el qual ja no cabien més esquerdes en son rostre; en el qual ja no tenia cabells pera canviar d'or en plata. Aquell dia plogueren sobre d'ella tants disgustos com fills; mal dit, més disgustos que fills, ja que molts d'ells els hi proporcionaren de dos en dos o de tres en tres.

Com déiem, vingué aquell trágic dia; y la pobre dona, com un aucell fica el cap sota l'ala, el ficá sota l'aixella y quedá morta.

Fou de gran festa, en el cel, el jorn aquell. Sortiren a rebre l'animeta de la pobre viuda Jesús, Maria y Josep, que l'abracaren y la conduiren a la presencia de Deu pare, el qual li feu un petit lloc en la gran escalinata que conduceix al seu trono, molt a la voreta d'ell y encare més a la voreta de la Verge. Tant a la vora d'aquesta, que podia dormir amb el cap apoiat sobre la seva falda.

Y així passaren anys. Ella era relativament felissa, però un petit corcó la molestava.

—Y les noies? Qué s'haurá fet de les noies?

—Y els nois? Qué farán els nois?

Un dia una veu sorà esgarrifosa en tot el cel.

—Mare, que'm cremen!

Y la dona conegué la veu del fill lladre.

Y a l'endemá:

—Mare, mare... Mareta! que'm punxen.

Y era la veu clavada del jugador.

Seguidament anaren venint les altres veus de tots els fills; l'un torrat, l'altre apallissat, l'altra esgarrapada a totes hores per un exércit de gats enverinats...

Y a tots els crits de sofriment y angouxa precedia la mateixa exclamació:

—Marel Marel Mareta del meu cor!

La bona dona esdevingué tota concirosa; tenia els crits dels fills clavats al cor y la celestial felicitat ja no existia per ella. Ni a la nit quan s'ajocava amb el cap sobre la falda de la Verge podia aclucar les parpelles, sentint sempre aquell crit esgarrifós de:

—Marel Marel Marel

Deu pare va adonarsen d'aixó, y com qu'era una de les seves ànimes més estimades, li preguntá:

—Qué tens, Laieta?

Ella, que coneixia lo rigorós é immutable de la justicia divina, respongué:

—Res, Senyor; res.

—Vull fer-te un present; demana.

—Senyor, torneume els meus cabells d'argent y deixeu-me fer l'us que més me plagui.

—Concedit. Tu, Joan, ves a cercarlos.

Quan els tingué comensà a teixirlos y teixirlos; primer feu una corda, després un altre; després anà posant esglaons entre una y altra y al final quedà acabada una escala d'argent llarga, llarga,... tant llarga qu'arribava desde'l cel al infern.

Quan la tingué acabada la llençà desde l'imperi de la llum a les negrors profundes. Els seus fills s'hi agafaren y mercès a n'aquella escala d'argent produïda pe'ls seus pecats y construïda per l'amor entraren en el cel per camí de plata.

El bon Deu pare, Jesús, Maria y Josep varen fer-se els distrets y fins dís que Maria tingué d'aixugarse una llàgrima amb el pic del devantalet.

Teatres y Concerts

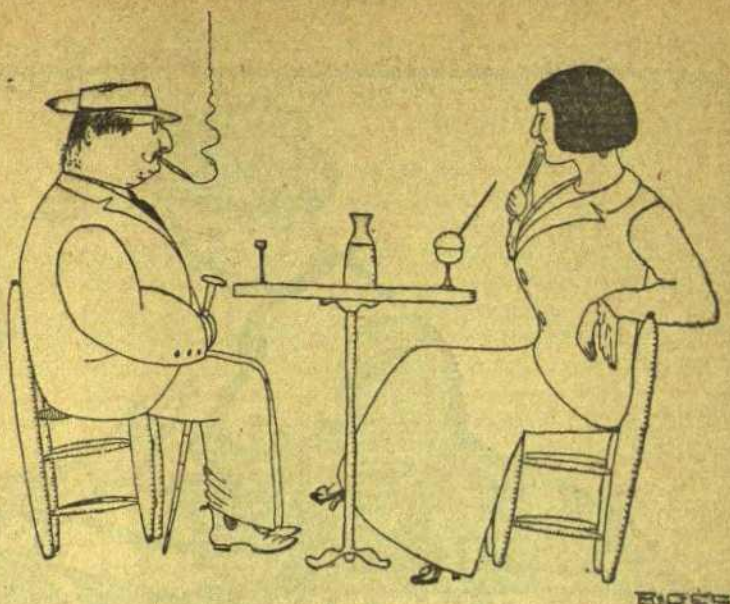
TIVOLI.—*La Cocina*.—La crítica madrilenya y gran part de la barcelonina poden donarse les mans en qüestió de sinceritat teatral. Fa un parell de mesos, el senyor Ramos, fill d'en Ramos Carrión (l'autor incomparable del acte de Xile dels immortals *Sobrinos*), va malgirbar unes quartilles amb pretensions de sàinet batejat amb el nom de *La Cocina*. Els diaris madrilenys, vinga bombejarho, y naturalment, les empreses catalanes de genre xic, que viuen del públic català, se varen donar pressa y cuita en posar l'obreta del noi d'en Ramos Carrión.

La Cocina, com a sàinet, es dolent de confiança, diguin lo que vulguin els crítics d'una y altre banda del Ebre. Allí regna la falsa observació arreu. A excepció del tipu de la criada bestia y gueta, tots els demés personatges son d'una fluixetat qu'espanta. Manca l'originalitat, doncs tots els seus personatges ja han sigut servits al públic mils y mils de voltes; manca la gràcia, el diàlec se'l treuen uns y altres personatges de la boca amb fórces. Res, qu'es una vera calamitat.

La música d'en Calleja, es senzillament dolenta y feta sense garbo.

Que *La Cocina* no es una bacinada com aquelles que ens serveixen — y el públic s'empassa sense protesta, doncs el públic com bona persona a estones n'es massa, —aquell parell de calamitats literaries que's diuen Perri y Palacios? Naturalment. Alló son revistes tirant al Africa cap a ma dreta y lo d'avui o sigui *La Cocina*, es un sàinet?... Nol... Un joguet còmic?... Tampoc!... Es una mena de cosa senzillament dolenta.

Y tot lo malament que parlem de l'obra, ho hem de canviar y dir en be, en gran, en aplaudiment sincer, elo-

—Què tal, no't decideixes a darhi una xucladeta?

—All tinc por de que surti una cosa massa freda.

giable y entusiasta endressat a la *Purita Montoro*. Parlant en plata, es lo millor indubtablement que li hem vist en la seva carrera artística. Encara que'ls seus companys l'ajudaren y compliren, cal fer constar que si no es la *Montoro*, lo qu'es la cuina s'en va dalt-a-baix. Així ho ha reconegut tothom.

COMIC.—També *La Cocina* s'ha estrenat en aquest súper-concorregut teatre del Paral·lel. De l'interpretació ne direm que la *Tornamira* hi està forsa be y qu'arranca franques rialles en el públic. El tipu està ben entés, la caracterisació es justa y el pentinat es una delícia, així com els gestes y parlar. En *Ricard Güell* ne treu partit d'aquell embolat del carboner. De la cremada de la mandonguilla ne treu forsa partit. L'*Angelina Villar*, vestida de raspa, està feta una hermosura, doncs ja sab ella, lo mateix que tots nosaltres, que com a cantitat de dona guapa pot dir que'n te: lo que s'en dís un *trust* de bellesa. La *Pilareta Martí*, la nena mimada del públic barceloní, tan enjogassada y picanta com sempre. Naturalment que amb una interpretació així *La Cocina* guanya y arriba a port amb vela sencera, doncs la barca per sí sola no sura.

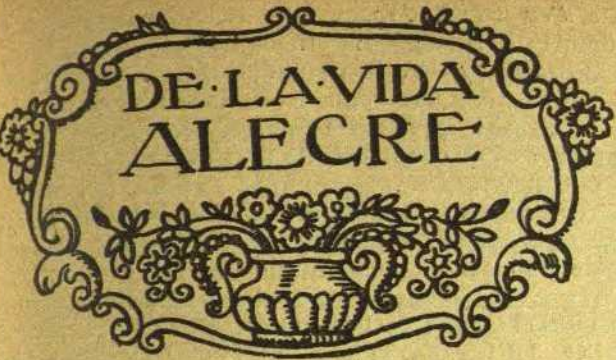
ESPANYOL.—El *Gran Guinyol* per ara no passa de moda, millor dit, n'hi ha per dies. El públic amic de sensacions fortes y seguides acudeix a aquest agradable teatre del Paral·lel, ont aplaudeix a n'en *Papitu Montegudo*, fent amb molta justesa y honradesa artística *Pasa la ronda* (obra que sens dubte es la millor del genre guinyol); a n'en *Tirso Lloba*, qu'en *El guarda-agulles* hi està forsa dramàtic, així com a la *Carmen Roldán*, que treu amb lluïment y a n'en *Roura*, que sab lo que's fa.

Els actors poden estar contents de la temporada guinyolesca, y com val la pena d'ésser vistos, nosaltres recomanem sincerament als nostres llegidors que vagin a veure'l *Guinyol del Espanyol*, que sortiran contents y amb ganes de tornarhi.

KEIFFER.

—Li entra tota?
—Sí, senyora; se veu que no es la primera vegada.

DE LA VIDA ALECRE

Arrivem are mateix.

D'ahont? De tot arreu.

De quina festa major? De totes les festes majors.

Fa cinc dies y cinc nits que fem el torbellí; de la sa'a al envelat, del envelat a la plassa, de la plassa al tren, del tren al menjador y tornar a comensar. No tenim paladar; ni tacte; hem perdut l'olfat y l'equilibri y escribim emborratxats de son y de *gasiosa*.

No hi tornarem mai més.

Aquets catalans de fora son una gent especialíssima; quiets tot l'any, per la festa major se surten de mare, els que'n tenen, y les mares se surten de fills: uns y altres surtits y eixides armen tal tremolina a cada poble el 15, el 14 y fins el 17 d'aquest mes, que no hi ha barceloní que ho resisteixi.

Arrós amb pollastre, pollastre amb sanfaina, pollastre rostit; vi de casa y pa de casa junt amb les noies de la casa, fan de cada casa una orgia de les d'estar per casa.

Arrivant are com arrivem, no podem menys que recordar aquelles hores passades en plena tortura en les festes majors a que aquest any ens han convidat.

La vida alegre dels pobles, tot lo que te de curta te d'espessa.

A nosaltres ens venen de nou aquelles expansions casolanes y rústegues tan fortes y tan expressives. El pagés disfruta a patacada seca, y a empentes y rodolons. El pagés balla saltat, com si ensaqués blat de moro; mentres ensaca, súa; mentres sóa, riu y parla a crits amb tothom menys amb la balladora que va ensacant com ell, y reb tots els *capellans*. Tenim confós el quadret de les festes majors que hem vist y voltem descriure. Ho deixarem pera moments més lluits; tenim el cap rebregat com l'americana blanca y el coll de la camisa.

Ens ballen pels ulls les coloraines d'envelat y els llumets tremolosos del acetilé pudent; tenim esmossades les dents de tanta pellerenga rostida y picanta com hem engolit; sentim nausies de *gasiosa* y cor agre del vi de casa y de la mistela dels masovers. Olorem el baf de la santa dona de sa casa que tot li súa y entresúa; el cos dolorit de les saccejades rebudes en el tren y a la tarta; na ens demana repos, com el ventrell reclama la magnesia. Decididament la vida alegre barcelonina es deliciosa; mata més, pro mata poc a poc.

La de poble es alegria fulminant.

Un se mata divertintse. Y pels pobles, ja se sab: quan fou mort lo combregaren.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.)

Diumenge, 11.—Enllesteixen en el *Novetats* les funcions extraordinaries en les que ha cantat la *Nitta-fo*, amb gran alegría de les mamás qu' estíuejen a Barcelona y que no concorren a la *Buena Sombra*. En *Pepe Chil* se frega les mans de content, doncs els de l'empresa han guanyat tres mil pessetes. — En l'*Arnau* el novell tenor *Joanet Ellas* (que res te que veure amb nostre voluminós amic y empressari), canta en companyia del bariton *Molina* y de il basso *Giralt* l'ópera *Arnauni*. Aplausos pera tots. — En l'escala de la Ronda de Sant Pau, 4 bis, trovem a la *Bella Nena*, que'ns participa que s'en va a Fransa a fer viatge de nuvis.

Dilluns, 12.—Amors més purs, angelicals y constants que'ls de la monada de les monades *Andrée Morelli* y el *chic chevalier nano Dessy*, sols se poden comparar amb els de *Pau y Virginia*, *Julietta y Romeo*, *Tristán e Isolda*, *Nin y Tudó* y *Valls y Xiquetes* (S. en C.). — Si diguéssim que nosaltres hem fet una dona, potser no se'ns creuria; però si jurem y perjurem que'l *pollo Buxaderas*, tant sols en una setmana n'ha fletxat trenta sis, de totes edats y mides, n'estem segurs que se'ns creurá al peu de la lletra. — L'angelical *Lluís Morote* es obsequiat a càl *Joan*, (sota Montjuic, districte electoral d'en *Juli Vallmitjana*) amb un devassall de llagostes p'els nois de *La Publicidad*. Assisteixen els escultors germans *Clarà*, que a jutjar per les barbes que's deixen semblen més qu'uns *Fidies* (així en plural que'l disbarat es més gros), una circular ilustrada del *Céfiro de Oriente Lillo*. — En aquesta santa nit, en el *Suis*, els famosos *tailleurs* Costa (33,200 francs una ermilla sense torro), banquetejaren al *Jandru Soler*, amable senyor *Roca*, venerable *sanyó Pedrals*, el simpàtic *Constansó*, gloriós *Pompeyus Gener* y altres elegants de bon veure amb motiu de l'inaugural del *chalet* senyorívol del passatge de la *Concepció*.

Dimars, 13.—Debut delirant en el *Bosque*, de la *Nitta-fo*. Tot Barcelona corrit y amatori. La patriótica cansó 4,20,20,20,20,13 (a) 93, es coronada amb una ovació. Les lluitadores ja comensen a mirarse amb bons ulls als dels proscenís. Ai, hercúlees, que perdreu la forsa! La brasilenya, cada nit compta amb més admiradors. A qui es que no li agrada la carn un xic fumada? — En l'*Eden*, ens cau la baba y un puny postís contemplant a la magestática *Pepita Conde*. — Ens participen desde la noble ciutat de *Lleida* que abans de que fineixi el corrent mes d'agost el jove billarista lleidatà en *Ramón Areny Batlle* estrenará trescentes vint y set corbates que li envien directament de la sentimental Alemanya, gloriosa patria d'en Bismark, Schopenhauer y Moritz, fabricant de cervesa. Els admiradors d'en *Batlle*, en *Poldo Plubins*, en *Niubó*, en *Soldevila*, els sens rival *Proyecto*, l'*Ibars*, en *Mor* y fins *Don Pepe Borrás*, amb aital motiu pensen dedicarli un homenatge. Ja ho veu, doncs, el simpàtic *pollo* guitarrista *Areny*, que a Barcelona tot se sab.

Dimecres, 14.—Els corridos terrassencs *Ullés*, *Daura*, *Pastetes*, *F. Casanovas* y *Coll* y el sastre modernista *Faci*, marxen a Lió, Ginebra, Interlaken y Sabadell a fer suisses y provar la llet. — Marxa novament cap a Italia l'empresari *Volpini*. Encara qu'ell no ens ho ha dit, sabem qu'aquest ivern torna al *Lceu* la gran artista

Lina Passini Vitale, la cantant més hermosa de tot el mon civilisat. Es o no gran notícia?—En un balcó del C. N. R. pren la fresca el conseqüent nacionalista y sastre de quasi tota l'esquerra—bona ma, bon pany y bona estisora—el grassonet *Manel Miquel*, qui mentres vos pren mides y dibuixa signes cabalístics amb el guix, vos recita les glorioses gestes d'en *Jofre lo Pilós*, *Bach de Roda*, *Lluhi Risseu* y *Albert Quintana*.—Pe'l *Bosque* veiem tota soleta a la yanki *Walton*, cos magestuós que promet inefables espirituals benhauranses. (Carai, y que be que'ns ha sortit aquest darrer paragraf).

Dijous, 15.—Festa major de Gràcia. Anàrem a veure dones guapes, joves lletjos y carrers ben guarnits. Per lluirse, la veritat sigui dita, el veïnat del carrer d'en Verdi, doncs el jardiner *Cortada*, l'estanquer Riera, l'electricista *Tabarés*, així com l'*Aula*, y no diguem del barriaire *Sevé*, s'hi han deixat anar. Lo que disfrutaren les noies del senyor Palanca, aquella mosseta tant ben contornejada y proveïda que li diuen *la Dida*, poden vostés imaginarsho. Y no diguem de les beutats graciencques del carrer de *San Benet* o *Banitu*, que lo qu'es la *Maria Cremadell*, així com les seves amigues la *Maria*, la *Teresita* y la *Lola*, ens farien condemnar per tota una eternitat. Y qu'en direm de lo molt qu'han treballat (amb lluitament per cert), en *Papitu Cardona* y en *Pepet Samsó* arreglant el carrer de les *Guilleretes*?... Y no diguem sino alabanses pel senyor *Josep Pascual*, qu'en l'adornat del carrer de *San Cristófol* ha fet lo que tant sols ell sab fer. Y no tancarem aquest sant dia sens felicitar a n'en *Francisco Folguera*, *Quim Barenys*, *Artur Arxó*, *Marianitu Monsenyó* y *Cándit López* (qui no te res de Cándit en quan ovira una dona de bon veure), qu'en el carrer de *Monmany* han fet fruir dies y nits conseqüents al ballarí veïnat.—Y ja que hi som, cal fer constar que l'exposició artística qu'en la ciutat de *Badalona* ha inaugurat en el *Centre Badaloní* en *Faumet Passarell*, esplendent caricaturista, es de les que's fa dir sí senyor, aquí y a *Badalona*.

Divendres, 16.—Com que fa fresca, ens fiquem a la *Buena Sombra*. Els corrits admiren les pantorrilles de la *Sevillanita*, de la *Formosita* y de la *Zoraida*. Sí qu'en tindrem de fresca cercant aitals contemplacions.—En Portela prepara la maleta. Se suïden varies senyores de l'aristocràcia.—En l'envelat de la Plassa del Diamant, de la ex vila de Gràcia, se solemnisa amb gran alegria, luxe, xampanyada, dones boniques y bones formes la festa major. Allí, allí, caríssims llegidors tenen que veure al esplèndid president del envelat *Don Enrique Pla*, multiplicantse, obsequiant y fent patir a mes de siscentes casades, viudes y solteres. Y el negoci que va fer el popular *Mero*, acreditat fondista del carrer de Bonavistal Y aquell be de Deu d'àngels y de tota la cort terrenal de noies graciencques, aquelles *distinguidas Cuchillos*, aquella simpatiquíssima y encisadora *Teresina*, l'eleganta *Daura*, fabricant de bon veure; les encisadores *Batistes*, que fan amb els seus ulls més víctimes qu'una ametralladora; y la *Toldrà*, que no es una meravella; y la bufona *Marcet* y la deliciosa *Garolera*... Ai, senyors de PAPITU! alló més que la plassa del Diamant es una joieria ambulanti!... Cal fer constar que de tant mirar noies maques, l'*Oliveros del Liberal*, la esbelta *Parca radical*, en *Perez Montero*, en *Tubau* y l'*Oteiza* el guapo, sortiren marejats després de caure en basca vuit o deu vegades, en brassos del veritable rei republicà de la

festa, *Don Enrique Pla*, cavaller de lentes d'or, agulla de brillants y despampanant ermilla blanca.

Dissabte, 17.—A la porta del teatre *Apolo*, del Paral·lel, parlamenten l'aplaudit actor *Guilemany* y l'assessor de la companyia, l'ateïtat *Oliveros*. Aquest participa a n'en *Guilemany* que reforsi les teulades del teatre, doncs els crits de ¡traïdor!... ¡infanticida!... ¡callicida!... ¡adulter!... ¡justicierol!... ¡hijo de tu padre!... ¡elevación de espíritu! y altres exclamacions adequades al genre de mort y extermini, serán abundantíssims en la vinenta temporada, que segons ens consta será senzillament magnífica.—CONSTI QUE'L NÚMERO 200 DE PAPITU SERÀ DIGNO DELS NOSTRES ESTIMADÍSSIMS LLEGIDORS. NO HI FALTARÀ RES. SERÀ TANT ESPIRITUALMENT VERDÓS COM SI'S PUBLIQUES EN PLENA PRIMAVERA.

La ciencia de fer criatures o l'Eugénica

No's cregui que aquesta Eugénica sigui una senyora d'aquelles que porten l'article «la» avantposat al seu nom com títol de professió. No; l'Eugénica es honrada y no te preu. Si un home volgués tractar amb ella hauria d'anar a l'Academia de Ciències y no al carrer de *Barbará* y agregats.

La Vanguardia, amb la firma del Dr. Amador, ens comunicava que era la derrera ciencia que s'han empecat els anglesos y que no consisteix en res més que en reduir a sabies regles la reproducció humana. Els teòrics de l'Eugénica, diuen: Si se te tanta cura amb la reproducció dels toros, els gossos, els caballs, etc., per què no l'hem de tenir també amb la dels homes? Se veu que aixó de fer una criatura, operació tinguda fins ara per tant fàcil y ràpida que en menys de dir un ja! ja estava feta, resulta més peliaguda de lo que la gent se pensa. Tothom se creu que tindre un noi, es arriivar y moldre. Doncs no, senyors. Se necessita molta vigilancia pera que no falli l'acte.

Pera que's vegi l'importancia de la nova ciencia, copiem unes ratlles interessantíssimes de l'article de *La Vanguardia*:

«Y ya Galton, con mirada certera, penetró en los entresijos del asunto. Sabido es que hay en efecto, dos clases de gemelos humanos. Cuando proceden del desarrollo de dos huevos, por ejemplo, pueden ser de diferentes sexos. No así, en cambio, cuando los gemelos son producidos por la división de un huevo: son, en tal caso, del mismo sexo, y tan semejantes que pueden llamarse idénticos.»

Si l'Eugénica te sortida —y ens pensem que pera'l seu be lo que deu tenir son entrades— el que vulgui fer una criatura no buscará una bona mossa desseguida, com sembla natural, sino que tindrà de posarse en mans dels eugénics pera que examinin el seu temperament, el seu desenrotllo, els seus membres, etc. Si el professor diu «aquest membre no está bo», bona nit, viola; pero si després d'un detingut examen, com quan ens quinten, el declaren apte pera'l servei, podrá funcionar sempre amb

éxit seguint les instruccions rebudes sobre la velocitat, la postura y l'hora en que ha de realitzar-se tant trascendental funció.

Nosaltres sabíem, sense que s'ens hagi ocorregut fer amb els nostres coneixements cap ciencia, qu'és infalible pera tenir fills:

1.er No tenir un ral. Com més pobres, més fills. L'acte de la reproducció, en les cases de treballadors, se veu que's compleix amb tots els ets y uts, sigui perquè no sabent què fer fan criatures, o be perquè, senzills y apassionats fills del poble, no deixen res pera ferlos.

2.^{on}—Se casa una xieota jove amb un vell. A l'any, part segur. Quan presenten el crió al pare, tothom diu que se li sembla tant. Algún conyón es capàs d'assegarar-li que tenen tant de parescut que fins se semblen en que tots dos, pare y recent nascut, son calvos.

3.er—Quan s'es «corrido» y un viu en una casa de dispeses amb noies, tard o aviat s'en te un de fill. Aquesta fills acostumen no morir-se mai.

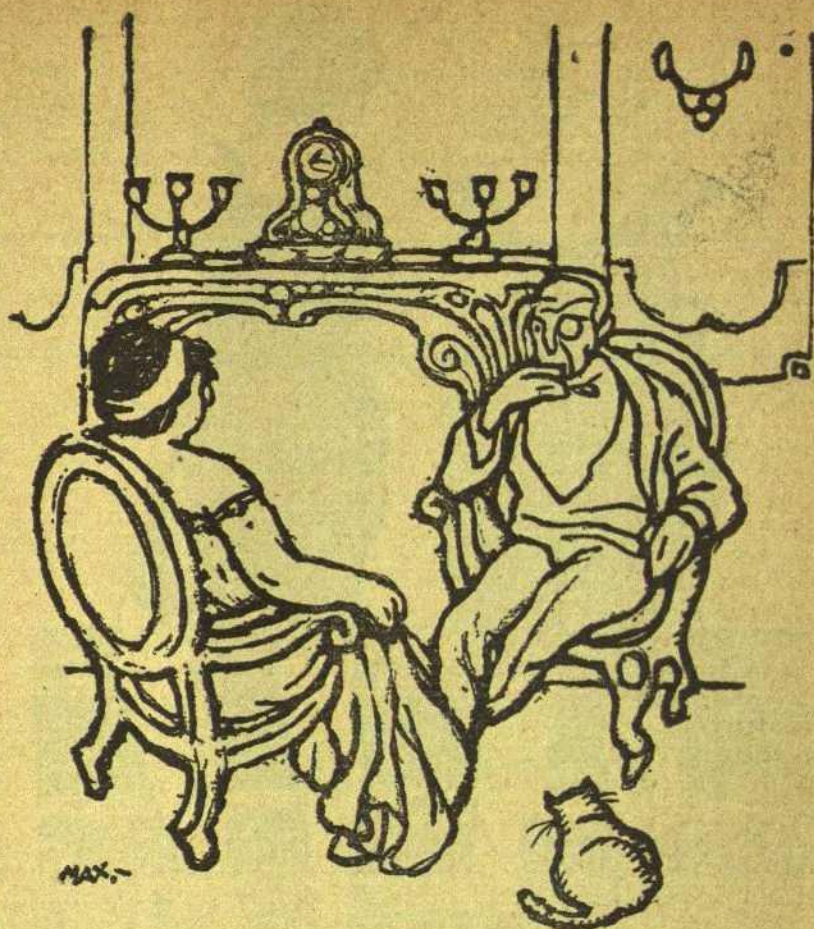
4.^t—Quan de dos queridos ell es ric, ella acostuma sospirar: «Ai, que be si tinguéssim un fill! Com m'agradaria tenir un fill teu!» Quan la querida fa aquests precs al querido ric, infaliblement hi ha un naixement.

5.^t—La dona que's guanya be la vida exercint l'honesta professió de dida, no's cansa mai de tenir successió. Quan acaba de criar, torna a estar prenys, desocupa, y altre volta el pit a fora. La dida, naturalment, es la que treu més profit de la llet.

6.⁶—Ha quedat probat, com ho demostren les observacions fetes per carnaval, Sant Joan, Nadal, etc., que día d'abundancia y d'alegríes, día de borratxera, día en que no s'acaba mai de treure y ficar, es el primer día dels nou mesos. Les dones els saben els efectes dels sopars, copiosos dels marits y fins n'hi ha que quan surt l'espós a menjar y beure amb els amics, li diuen: «Torna una mica borratxet.»

Pero que farán els senyors de l'Eugénica amb els homes y les dones estérils? *Etco il problema!* L'Eugénica deu aconsellar l'abstenció absoluta dels senyors y de les senyores que tinguin aquesta afortunada desgracia en coses matrimonials. L'home o la dona que avans de casarse no presenti un nen que representi com una mena d'oposicions, no tindran dret a constituir una familia; y ja que hi ha que donar carn a la carn, que s'imposi als estérils com a cástic lo que un professor alemany demanava pera'ls pederastes.

Aquest professor, pera acabar amb ells, demanava que s'els hi tolerés el casarse mutuament. «Així—deia—no tindran successió.» Que's casin, doncs, estérils amb estérils, pera que s'acabi la seva rassa improductiva. Pero veuríeu com si la dona era guapa, per estéril que'l marit fos, al cap d'uns mesos no hi podria passar per la porta de PAPITU.

El senyor.—L'altre día vaig anar a una casa que'm varen fer el gat.
La senyora.—Doncs, miri, a n'aquesta gateta n'hi varen fer dos.

Camperola

Una cigala, calenta
pel destell del sol que pica,
cantava en una figuera
sobre mateix d'una figa.
La figa, tota contenta
de sentir cansó tan rica,
se bada y gustosa ensenya
la gran vermellor de dintre.
Y quan més canta ella amb joia
y alegre lo ventre apoià
sobre'l tall de tons carmins,
rellisca, y així s'escorria
y jay! la cigala s'ensorra
de la figa tota a dins.

El conde Tamare

Un noble castellà, al venir per primera volta a Barcelona, quedà extranyat, sorprès de la popularitat de que fruí un comte de qui no havia sentit parlar mai.

—Jo —deia— he sentit parlar d'un duc de Tamames, d'un duc de Ferià, d'un marquès de Misa, d'un marquès de Malferit, d'un marquès de Teverga, d'un comte de Sert o no Sert, *that is the question*; però fora de Barcelona, mai vaig sentir anomenar aqueix comte tant popular a Catalunya, especialment al feude d'en Lerroux.

—A Barcelona —deia— particularment als barris baixos, a la Barceloneta, a Sans, al Poble Sec, a tot arreu, sentireu a cada pas: *Conde Tamare* per aquí, *Conde Tamare* per allà, y, la veritat, jo que'm vanto de coneixer la heràldica espanyola, tinc de confessar que desconec qui pugui esser aqueix comte tant popular, el nom del qual se sent a cada pas en boca del poble.

—Y doncs, senyora, qué es lo que li agrada més del mar?
—La sardina.

El doctor Fabregates

El doctor Fabregates es un home ingenuu.

L'altre dia la filla del senyor Contet va anar a la farmacia y s'emportà uns medicaments de bastant volum. El doctor Fabregates no tenia de moment cap mosso pera portálosi, y, lamentantho, el bon doctor va dir a la senyora filla del senyor Contet:

—Me sab greu, senyora, véurela així, embrassadal... y per culpa meval...

..

L'altre dia li preguntaven quan tornaria la seva familia, y'l doctor Fabregates va respondre:

—Me sembla que'm baixarán el dilluns que ve.

El Dos d'oros de la classe sacerdotal

Qui no's recorda de Mossén Serà, el pobre maniàtic que vestia trajo talar y vivia d'almoines? No podien privarli l'habillament sacerdotal, perque havia rebut ordres menors, y anava per aqueixos carrers brut, deixat, visitant les cases aont hi havia un difunt, pera resar devant el cadavre y recullir quelcom.

Un dia el senyor bisbe —que diria *La Veu*— el va cridar, renyantlo fortament, perque —deia— es vosté el desdoro de la classe sacerdotal.

Mossén Serà va sortir del palau molt capficat per aquelles paraules del senyor bisbe.

—Ves, qué li deuen haver dit de mi —deia,— jo que no he jugat mai a cartes, sentirme que soc *el dos d'oros de la classe sacerdotal*.

Per mi, ja li pot donar tot...

Un abonat demana comunicació a la Central de teléfonos de que es director l'ilustre D. *Enrique* Carellada, y després de molta estona la senyoreta li dona (la comunicació). Però al bo de la conferencia la comunicació s'interromp y's queda l'abonat amb la paraula a la boca. Llavors crida, renega, diu mil impropis a la senyoreta telefonista, acusantla de que s'entreté en el recreyo, y, aquesta, indignada, li diu:

—Ne donaré part al director.

—Per mi, contesta l'abonat, ja li pot donar tot.

Entre cames!

N bateig als pobles rurals es una delícia. Després d'haver aigualit al neófit, ve l'enxocolatament dels convidats. Un bateig sense xocolata amb secalls no fora bateig. Y dona bo de veure com tots, grans y xics, la llepan la xicra. L'altre dia várem anar a un d'aquests típics bateigs y heus aquí aquesta ocurrencia. Al voltant d'una taula més que regular s'hi assenta-ven tal nombre de persones, tan apretades y compactes, que hauria sigut difícil encabirhi una més y'ls hi era bastant dificultós moure'ls brassos pera anar fent baixar el nivell de les xicres.

Un bon minyó estava assentat en un àngul de la taula y amb les cames entre una pota de la mateixa, quina posició li era fortament incòmoda. Sort que al costat tenia una viudeta de les més xamoses, que està molt be de roba blanca; res, una inmillorable aproximació.

Y la viudeta, que seia també incòmodament, no parava d'amoinar a aquell bon minyó, dientli que li fes lloc, un poc de lloc, que estava massa estreta.

—Ja ho diu, vostel—va replicar el minyó.—Tingués lo que tinc entre cames!

Recordts del meu temps (històric)

Farà cosa de set o vuit anys, tenia jo relacions amb una nena d'uns disset abrils, filla d'una viuda d'un coronel, que junt amb una altra noia de més edat y soltera també, componien el total de la familia (per cert bastant cursi).

Com que cada nit anava a passar un parell d'horetes a casa de la xicota, y la sogra tenia per costum no deixarnos mai sols, sino molt al contrari, puig la tal senyora tenia un gran deliri per jugar al tuti de tres; així es que mentres la noia feia 'ls tatus pel balcó, esperant que li vinguessin a demanar la ma (per cert bastant rovellada), nosaltres tres passàvem la vetlla jugant.

Y no's creguin que ho féssim de broma, perquè jugàvem a no recordo cuants céntims la partida.

Pero jo en aixó del joc he estat sempre molt desgraciat, y cada dia'm tocava'l perdre; però lo que més m'empipava era que la vella sempre tenia'l joc de cartes a les mans, y la que sempre volia remenar. Seria perquè amb tal feina recordava els seus bons temps de la joventut...

Fins que un dia, que per cert estava jo de molta pega y perdía ja bastant céntims, vaig tenir que descararme amb la futura sogra, ja que en tota la nit no m'havien vingut les quaranta; així es que agafantli les cartes de les mans, vaig dirli:

—Dispénsim, però deixi que remeni la Rosita y veurà com me venen desseguida.

Endevinalla

En mans de senyores
la vida he passat,
uns cops encongit
y altres estirat.

(La solució al número vinent)

Solució al número passa!

LA LLOCA COVANT!

CORRESPONDENCIA

Roc Ruc.—Se publica.

Nasi Pípa.—Surt.

X. X. X.—Aprofitem l'endevinalla número 2.

F.—Surt a la llum.

Ok.—Lo mateix li dic.

F. Ricardo.—Publiquem la crida aquí mateix: «Se fa saber que aquesta tarda a la vila de Granollers desde'l carrer de Santa Esperansa al de Jaume primer y viceversa, s'ha perdut una dentadura postissa; aquell que l'hagi trobada farà'l favor d'entregarla a casa dels senyors Llovet, que se li gratificarà.»

Verdaderament, perdre la dentadura postissa posada a la boca es més que perdre les orelles. Ja pot dir al membre de la familia Llovet que l'ha perduda que hi vagi més amb compte. Visca la vila de Granollers!

P. F. del Ueter.—Ho aprofitarem, sí senyor.

Centre Monárquic Conservador.—Agraïm l'atenció, però dada la índole del periòdic no'la podem servir com se mereixen. Dispen-sin, moltes gracies.

Ni-casi-o.—Maria de la O, es el nom més curt, perquè la noia que'l porta's pot dir O. Casi-o es encare més curt; Ni-casi-o es, com diu molt be vosté, més curt encare. Per aixó li publiquem aquí mateix.

All right.—Vosté es un excelent literat, però PAPITU no viu de la literatura sino de la verdura. Es vegetarià.

J. Torrents.—Miri, li responem després del senyor antecedent perquè a vosté li passa lo mateix que a ell. Molt bona literatura, però als nostres llegidors els agrada més la ximpleria.

Pura Sang.—Queda en carter a per la seva publicació.

Manolín.—Li agraïm molt, però no li volem publicar.

Un llegidor de PAPITU.—Publiquem amb alegria lo qu'ens envia.

24 HP.—Li diem lo qu'hem dit a n'el senyoret Manolín.

Joan dels Escachs.—Vosté amb el temps escriurà en PAPITU.

Porch.—Del porch, tot s'aprofita.

Ramonet.—Peró es massa porc.

Llepas.—Te tota la raó.

Incògnitus.—Son tan bruts els contes qu'ens envia, que abans de publicarlos ens hi pensarem. Les endevinalles surtirán, amb seguretat completa.

J. Solé.—Jo'm crec que si fos possible se publicarien totes, però are triarem.

Pi, Xaferda y Comp.—Aprofitarem lo d'aquesta companyia.

Mossén Pebrots.—Repetim.

Bonfill.—Ho publicarem quan sigui l'hora, perquè tenim la cartera plena.

J. C.—Lo mateix te dic, salero.

Vergés.—Idem, idem, salero.

Kim.—Vosté no abusa mai.

Pau Pons Prat.—Vosté tampoc, però dona la casualitat de que ens envia el mateix comble que'l senyor que l'ha precedit en l'us de la correspondencia. Lo que hi ha es que vosté ens envia un comble més qu'ell, qu'es com segueix: «Quines son les noies que fan més pudor de vi?—Les olo-times.»

M. Huch.—Mirarem d'arreglarho.

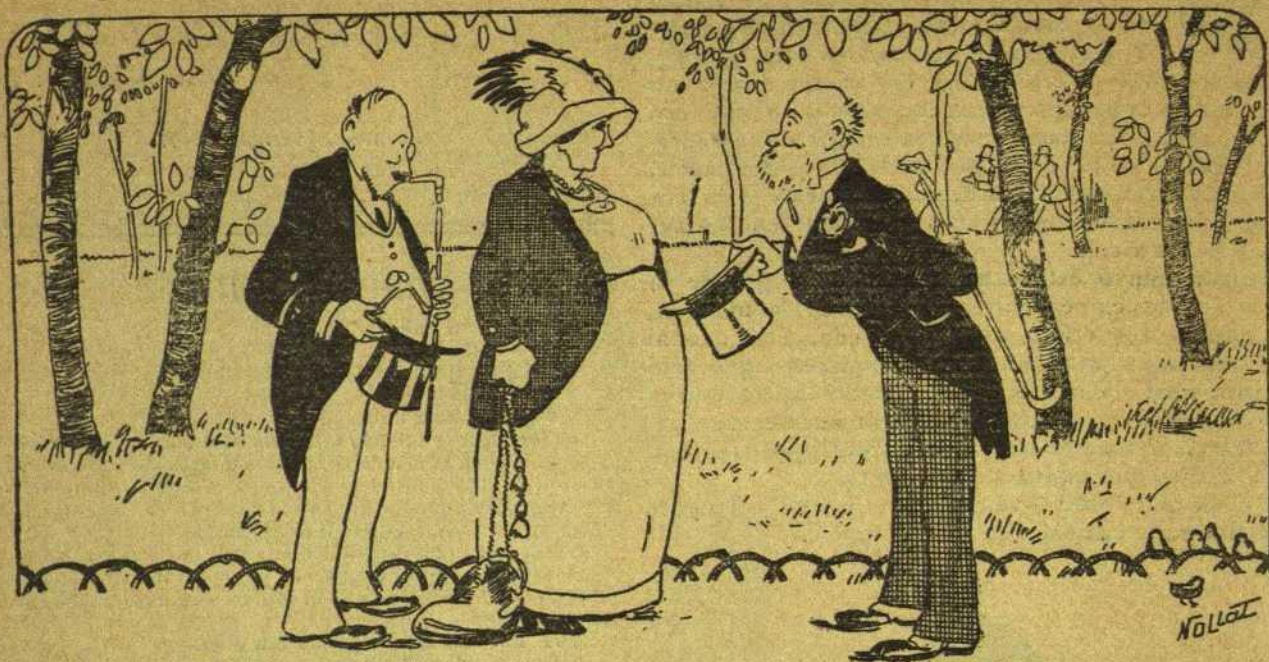
Trini.—Ens ocuparem de l'ullera que'ns envia y si ens envia la seva direcció la vindrem a visitar.

Primer.—Lo de la senyora viuda B. succeit a Vallvidrera, no pot veure la llum pública.

Eudald Sala.—Escriu be vosté, però no es prou vert.

L' Abat Sigala.—Ho publicarem.

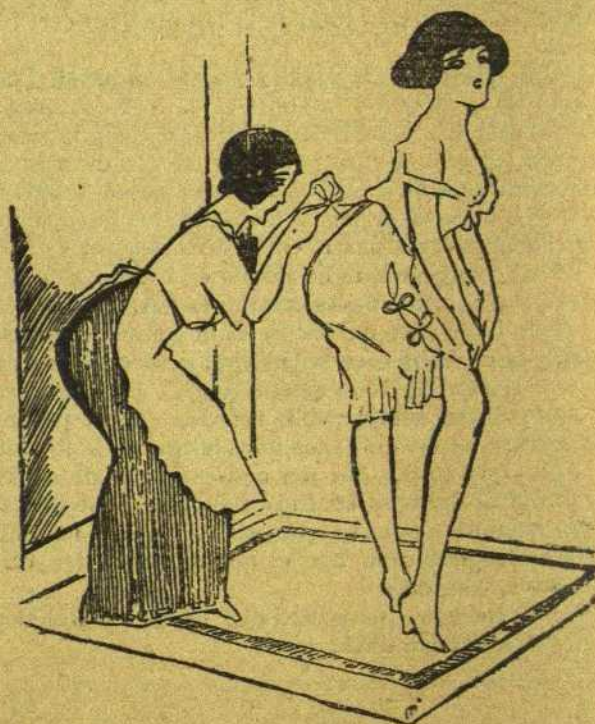
L'HUMOR EXTRANGER

—Carambes, home, carambes! Encare no m'ho havies dit.
—No, amic meu: s'infla naturalment.

—Alxó'm basta, senyoreta; estie segur de que la vostra veu
serà apreciada al Casino de Snoville.

—Que's veu molt al destussit de les calces?
—Qui no, senyoreta; sino que hi posin el nas.

PAL-LAS

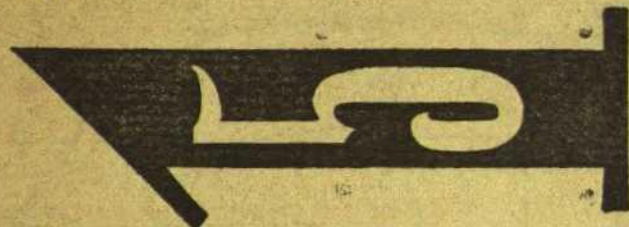
Diccionario Enciclopédico Manual
en cinco idiomas

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 X 22 1,528 páginas
4,000 grabados y 165,000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

Se vende en todas las buenas librerías de España

GONOROL SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albàmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Cortis**, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÁQUINAS Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para los Artes Gráficas

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 365. - GRACIA

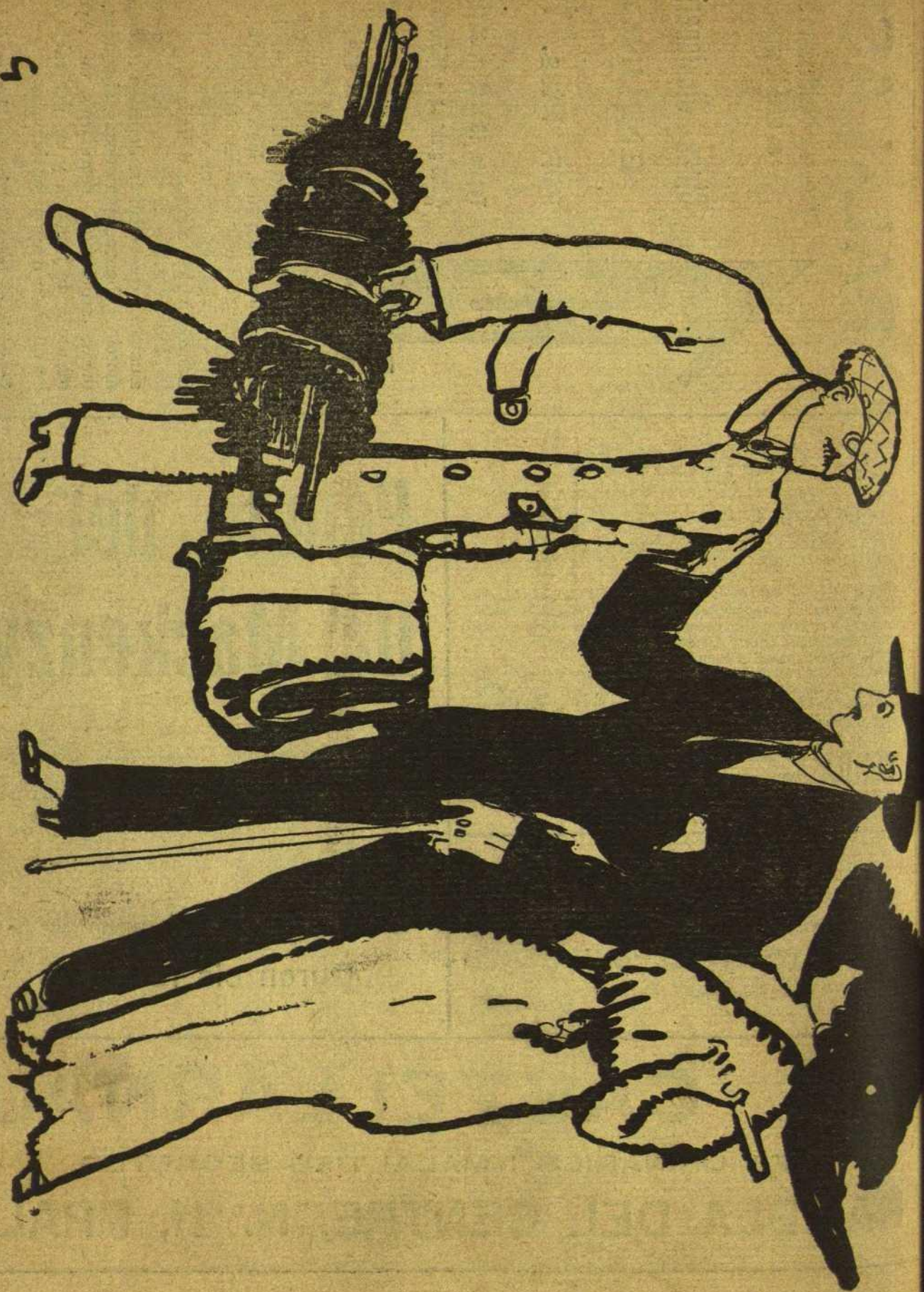
Pellets del Dr. Mackenzy

Curen els refredats

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

—Vaja, noi; felis viatge.
—Gracies; felis quedada.